

ved Vinduet nogen Tid uden at lukke det. Hun troede endnu at kunne høre Torbens Skridt nede paa den fliselagte Sti mellem de høje, genlydende Havemure. Og hun tænkte: Dernede gik et Menneske, der nu raadede over hendes Liv; en fremmed Mand, til hvem hun havde betroet sin hele Lykke. Det var ikke til at forstaa, og dog var det saadan, og hun havde selv villet det saadan. Tidligere havde hun ikke kunnet lade være med at holde af Torben Dihmer, skønt hun egenlig ikke vilde det. Nu følte hun, at hun ønskede at tilhøre ham, at hun længtes efter at blive hans, helt og inderligt, med Sjæl og Legeme.

Men gennem hendes Erindring jog det vilde Skrækkens Tog af alle hendes gifte Veninder, som bestandig i den sidste Tid havde vist sig for hende baade om Dagen og i hendes Nætters urolige Drømme. Hun havde været sammen med de fleste af dem paa deres Bryllupsdag, huskede dem i deres sejrssikre Lykke under Myrtekrans og Brudeslør — og nu sad de rundt om og gjorde sig lystige over Ægteskabets Skuffelser eller søgte at skjule deres Skam. Der var Emmy, som allerede var bleven skilt to Gange og nu trøstede sig med god Mad og platoniske Tenorforelskelser. Og der var Lydia og Fennimor og — aa Gud ja! — stakkels Kitty, den fineste og kærligste af dem alle, hvem Samlivet